

Κυριακή 25η Μαΐου 2025

Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ.

(Ἰωάν. 9, 1 – 38).

«...εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν» (Ἰωάν. 9, 1).

Ὁ Παντεπόπτης Λυτρωτής περιπολεῖ στήν ἀνθρωπότητα μέ φιλανθρωπία. Σήμερα ὁ Θεός βλέπει ἕναν τυφλό. Ὁ ἐκ φύσεως διορατικός βλέπει τόν ἐκ γενετῆς τυφλό. Τό ἀπόλυτο φῶς συναντάει τό τραγικό σκοτάδι.

Στόν περίπατό Του ὁ Ἰησοῦς «εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν». Βλέπει τό πλάσμα τῶν χειρῶν Του νά στερεῖται σωματικῶν ὀφθαλμῶν. Βλέπει καί τήν τύφλωση τῶν ὑπόλοιπων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι πιά τυφλοί ἀπό τόν τυφλό, διότι τοῦ τυφλοῦ τοῦ ἔλειπαν μόνον τά μάτια τοῦ σώματος, πού μέ τίς κατάλληλες ἐνέργειες ὁ Κύριος τοῦ τά χάρισε. Τῶν ὑπολοίπων ἀπουσιάζουν τά μάτια τῆς ψυχῆς, πού κανένα θαῦμα καί καμία δύναμη δέν μπορεῖ νά τά ἀποκαταστήσει, ἐάν οἱ ἴδιοι δέν τό θελήσουν. Ὁ τυφλός θεραπεύεται

μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Οἱ ὑποκριτές τυφλώνονται ἀπό τή στενοκεφαλιά καί τή στενοκαρδία τους. Τά μάτια τοῦ σώματος κάποτε ἀνοίγουν. Τό σκοτάδι τοῦ μυαλοῦ καί τῆς καρδιάς, ὅμως, δέν διαλύεται, ἐάν δέν φωτιστεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τή φιλοθεΐα καί τή φιλανθρωπία.

Πρῶτον, ὁ Ἰησοῦς «εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν». Δέν εἶδε οὔτε τί μέρα ἦταν, οὔτε ποιόί Τόν ἔβλεπαν, οὔτε ποιός ἦταν ὁ τυφλός. Εἶδε τόν ἄνθρωπο. Εἶδε τό ἔλλειμμα. Εἶδε τό πρόβλημα. Εἶδε τό θέμα. Δέν ἔβαλε προϋποθέσεις γιά τήν προσφορά του. Δέν στριμώχθηκε στά καλούπια μιᾶς θρησκευτικῆς καί κοινωνικῆς δεοντολογίας. Δέν ἐμποδίστηκε ἀπό τήν ἁμαρτία. Δέν κάμφθηκε ἀπό τήν ὑποβόσκουσα ὑποκρισία. Ἀπλά, ἀπέριττα, ἄμεσα, ἀληθινά εὐεργέτησε τόν πονεμένο, φώτισε τόν τυφλό, ἀγάπησε. Αὐτός πού ἔδωσε τόν νόμο ἔδωσε καί τό ἀληθινό νόημα τοῦ νόμου. Ὁ νόμος δόθηκε γιά νά μή χάνει ὁ ἄνθρωπος τήν ἀνθρωπιά του. Ἡ ὑπέρτατη ἀνθρωπιά εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη συμπληρώνει τόν νόμο καί τόν ἀνανεώνει. Δέν τόν καταργεῖ, ἀλλά καί δέν ἐγκλωβίζεται μέσα σέ ἀνούσιες διατάξεις, πού

κάνουν μὲν τὸν ἄνθρωπο νομοταγή, ἀλλὰ ταυτόχρονα τὸν καταντοῦν ἀπάνθρωπο. Πολλές φορές χρησιμοποιοῦμε τὸν νόμο σὰν ἐργαλεῖο μισανθρωπίας καὶ ὄχι φιλανθρωπίας. Χρησιμοποιοῦμε τὸν νόμο γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦμε, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τοὺς ἐγωισμούς μας, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦμε, γιὰ νὰ ἀνταποδώσουμε τὸ κακό μὲ τὴν τιμωρία, γιὰ νὰ ἐπιδειχθοῦμε, γιὰ νὰ κερδοσκοπήσουμε. Ὁ νόμος τῶν ἀνθρώπων πολλές φορές γίνεται ἀπάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀπάνθρωπος, ὅταν τὸν ἐρμηνεύουν καὶ τὸν διαχειρίζονται ἀκατάλληλα πρόσωπα. Αὐτὸ πού ἐξαγιαρίζει καὶ ἐξυγιαίνει κάθε νόμο εἶναι ἡ φιλάνθρωπη ἀγάπη. Χωρὶς τὴν ἀγάπη ὁ νόμος γίνεται ἄνομος. Ἡ δικαιοσύνη χωρὶς τὴν ἀγάπη δέν εἶναι ἐργαλεῖο ἁρμονίας καὶ συνοχῆς. Εἶναι μέσον ἐξευτελισμοῦ καὶ ἔνδειξη ἐσωτερικῆς πενίας.

Δεύτερον, «εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν» ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ δέν εἶδε κάποια δυσκολία σ' αὐτό. Ἡ τυφλότητα, πού γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι συμφορά, γιὰ τὸν Θεό εἶναι εὐκαιρία. Εἶναι εὐκαιρία νὰ δείξει ὁ Κύριος τὴ δύναμή του, τὴν ἀπέραντη φροντίδα γιὰ

τά παιδιά Του. Είναι εύκαιρία νά δοξασθεῖ ὁ Θεός ἀπό τά πλάσματά Του, πού μέσα στά σκοτάδια τοῦ κακοῦ ξεχνοῦν νά Τόν δοξάσουν. Γιά τόν Χριστό δέν υπάρχουν δυσκολίες καί ἐμπόδια. Κάνει τόν τυφλό διορατικό. Κάνει τόν ἐπαίτη ὁμολογητή. Κάνει τόν δειλό λιοντάρι ἀκαταμάχητο. Κάνει αὐτόν πού ἀγνοεῖ τόν Θεό προσκυνητή τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι Παντοδύναμος ὄχι ἐπειδή θαυματουργεῖ, ἀλλά ἐπειδή σώζει. Ἐκμεταλλεύεται τήν ἀρρώστια, τόν πειρασμό, τήν ἀναποδιά, τή δυσκολία, γιά νά γυμνάσει τά παιδιά Του. Μέ τή θλίψη καί τόν πόνο τά στιλβώνει. Μέ τήν ὑπομονή καί τήν ταπείνωση τά δοξάζει. Μέ τήν ἐκβαση τῶν καταστάσεων τά δικαιώνει. Πίσω ἀπό κάθε σκιά κρύβεται τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Πίσω ἀπό κάθε δυσκολία κρύβεται τό δικό Του βλέμμα. Αὐτό τό βλέμμα παρακολουθεῖ ἀδιάκοπα. Σχεδιάζει σοφά. Ἐνεργεῖ δυναμικά. Σέ κάθε θλίψη ὁ πιστός καταφεύγει στό βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ. Σάν τόν τυφλό τρέχει νά πλύνει τήν τύφλωσή του στήν κολυμβήθρα τῆς μετάνοιας. Ὑπακούει στίς ὁδηγίες τοῦ Λυτρωτῆ, πού τίς ἀκούει ἀπό τό στόμα τοῦ πνευματικοῦ. Ἀπολαμβάνει τίς θεϊκές εὐλογίες,

ἀκόμη καί ἄν τόν περιμένουν περιπέτειες, σάν αὐτές πού πέρασε ὁ τυφλός σήμερα. Ὁμολογεῖ τά θεῖα δῶρα, ἀκόμη καί ἄν αὐτό συνεπάγεται ὅτι θά μπεῖ στό κοινωνικό περιθώριο σάν ὀπισθοδρομικός, πουριτανός, σκοταδιστής, ἀδύναμος καί ἀνόητος. Ὁ πιστός γίνεται παντοδύναμος, ἀφοῦ πιστεύει στόν Παντοδύναμο Θεό. Τελικά τό βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ δύναμη τῶν ἀνθρώπων.

Τρίτον, «εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν» ὁ Χριστός, ἀλλά δέν εἶδε τυφλότητα σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Εἶδε καί τούς ἄλλους, πού εἶχαν τά σωματικά μάτια τους, ἀλλά ζοῦσαν μέσα στό σκοτάδι τῆς κακίας καί τῆς τυπολατρίας. Πολλές φορές αὐτό πού βλέπουμε δέν εἶναι ἡ ἀληθινή πραγματικότητα. Πολλές φορές αὐτό πού φαίνεται εἶναι ἐπίπλαστο. Βλέπουμε κάτι πού μᾶς ξενίζει, πού μᾶς θίγει, πού μᾶς ξεβολεύει, πού μᾶς κάνει νά κατακρίνουμε, ἀλλά αὐτό πού βλέπουμε δέν ξέρουμε τί κρύβει ἀπό πίσω. Βλέπουμε τό περίβλημα, τή βιτρίνα, τήν ἐξωτερική εἰκόνα. Δέν ξέρουμε, ὅμως, τό ἐσωτερικό περιεχόμενο. Ἄλλιῶς παρουσιάζονται οἱ ἄνθρωποι, τά πράγματα καί οἱ καταστάσεις καί ἄλλιῶς εἶναι. Πίσω ἀπό τήν

ἀρετή ἐνίοτε κρύβεται ὑποκρισία καί κακία. Πίσω ἀπό τό λάθος ἴσως κρύβεται ἕνας καλός χαρακτήρας. Πίσω ἀπό τήν ἀδυναμία μπορεί νά ὑπάρχει μία δύναμη, ἡ ὁποία περιμένει τίς κατάλληλες συνθήκες γιά νά ξεδιπλωθεῖ. Τό πρόβατο μπορεί νά εἶναι ἀπό μέσα λύκος καί ὁ ἐξωτερικά φαινομενικός λύκος μπορεί νά κουβαλάει μέσα του ἕνα πληγωμένο πρόβατο. Ὅταν ὁ Χριστός «εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν», διέβλεψε τήν πίστη, τή δύναμη, τήν ἀπλότητα, τήν ἀρετή καί τό θάρρος τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔβλεπαν ἕναν ἐλεεινό ζητιάνο. Ὁ Χριστός εἶδε ἕνα ἀδάμαστο πνεῦμα, ἕναν ἄρχοντα, ἕναν φλογερό κήρυκα τῆς δικῆς Του δύνამης. Ποτέ λοιπόν μήν κρίνουμε «τήν κατ' ὄψιν κρίσιν».

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς σήμερα «εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν», στήν πραγματικότητα εἶδε τό ἀληθινό νόημα τοῦ νόμου, τή δύναμη τῆς ἀγάπης, τήν ἀπάτη τῆς ἐξωτερικῆς εἰκόνας. Τό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Ἄς ἀναζητοῦμε αὐτό τό βλέμμα. Ἄς ἐπιθυμοῦμε νά μᾶς ἀγκαλιάζει. Αὐτό τό βλέμμα εἶναι ἡ δύναμη, ἡ παρηγοριά καί ἡ δόξα μας. Εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀπόλαυση στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.